

Зміст

Прибираємо дім і душу	9
Хотіла хотіти	10
Дім, у якому протікає кран	11
Юна душа, яка доживає віку	12
Била душу по морді	13
Невротичне	14
Схрещені руки	15
Куртка, в якій ти ніколи не підеш до лісу	16
А до зустрічі...	17
Як все почалося	18
Ліберофобія	19
Аскетизм	20
Обладнуючи рай	21
Навіщо такі рамки?	22
Трофей	23
Новий рівень	24
Ревізія	25
Dolby Surround	26
Не лише заради себе	27
Кушетка не дядечка Фрейда	28
Схема	29
Нарешті нюхаю бузок	30
Та, котра прикрашає світ	31
Єво, я тебе замаскувала	32
Вакуум	33

Дім Єви	34
Найнешасніший балкон	35
У стані приземлення	36
Не пасує молодій дівчині запах валідолу	37
Портрет Єви	38
Ближче знайомство	39
Усамітнення	40
Як ти?	41
Мастило	42
Кісточка з вишні	43
"Сад" для Єви	44
Сервант	45
Три роки тому?	46
Соломинка	47
Ну як?	48
Я жінка. Я знаю	49
Бог також, напевне...	50
Втомлена правдою	51
Рятувальний човен	52
Не додала	53
Там, де ніхто не бачить	54
Гілочка глоду	55
Хочу!	56
Відповідальність	57
Стан незробленого добра	58
Занурення	59
Вигода	60
Перший млинець нанівець	61
Стан намистини, що вислизнула	62
Сам-ти-Барбара	63
Мадам Ку-Ку	64

Подбати про контекст	65
Фундамент	66
Обіймаю тебе словами	67
Дратує	68
Реставратор	69
Позбутися непотрібного	70
Мотив "Гора"	71
Серце – як море	73
Щасливі люди	74
Хто ти?	75
Ти – крута	76
У нашім селі таке модне	77
Трощити сервант	78
Виявити тих, хто тебе не любить	79
Пшикнувся і їде	80
Покривало з рюшею	81
Силогоманія думок	82
Балансування	83
Режисура подій така	84
Зарядка	85
Повітря	86
Не тому, що сонна	87
Процес пішов	88
Шпалери з трояндами	89
Дамоклів меч	90
Підпирання балконів	91
Розкажи мені, Єво	92
Маріанська западина	93
Монумент	94
Аритмія	95
Камінчики – у праці	96
"Єва Непрохана"	97

“Але”	98
Загуркана	99
Про маму	100
Шануй батька і матір	101
У пошуках потрібних слів	102
Зламати палицю?	103
Покаявся	104
Сильні не від світу цього	105
Позитив	106
Страх	107
Не про речі	108
Стан звільнення	109
Знайомство	110
У віянні тихого вітру	111
Синхронізація	113
Метод педагогіки	114
Ідеальний метод	115
Два законні метри	116
Пожовкле і залежане	117
Ностальгія	118
Не ставай на мокро!	119
Душу – під душ!	120
Стан усього першого	121
Годинник	122
Псалмоспів	123
Роздуми у рідному місті	124
Піти іншою вулицею?	126
Рієлтори	127
Обчислення фінансів	128
За кавою	129
Два “нейробіологи”	130
По цимбалах	131

Сортування	132
Маніпуляція	133
Прощання зі старим	134
Ади	135
Дотягнула гвинтики	136
Пожинання добра	137
Політ	138
Приймання любови	139
Утрачені пелюстки	140
М'яч за межами поля	141
Contact boundary	142
All inclusive	143
Течія річки	144
Королева XXI століття	145
Перечитування старих листівок	146
Голод чи спрага?	147
Дві речі	148
Ода пліткарям	149
Акела схибив?	150
Внутрішні конфлікти	151
Хоч біс, аби яйця ніс	152
Весільний салон	153
Що має писати на чолі дівчини?	154
Самооцінка	155
Стан гарних мотивацій	156
Склянка води під краном	157
Розплетена коса	158
Знайди Єву в її житті	159
Техніка "порвати страх"	160
Меган Фокс	161
Стан "у шоколаді"	162
Як дорога фарфорова ваза	163

Усвідомлення власних змін	164
Психанула	165
Ось яка штука	166
Ріки добра під кригою	167
Відвикали	168
Вискубування пір'я	169
Гасіння пожежі	170
Там – вітер благодаті	171
Активне мовчання	172
Тріщало по шві	173
Благодійність	174
Храм	175
Збіг обставин	176
Трохи забулася	177
Пиріг із вишнями	178
У чому твоя сила?	179
Сукня до його очей	180
Ні, не так!	181
На виставці	182
Жіноче щастя	183
Твій дар	184
Несподіванка	185
Нитка, скручена втрое	186
Кінці гумки	187
Квітка в попелищі	188
Кульмінація	189
Мирослав	190
Загублені пазли	191
Важко і соромно	192
Місія виконана	193
Як до березня весна	194
Моя роль – епізодична	195
Хижі риби завжди яскравіші	196

ХОТІЛА ХОТІТИ

Я сиділа на її кухні. Було чути, як сочиться вода з крана, випробовуючи на міцність емаль ванни. Звуки крапель виклика́ли в мені бажання “капати” дівчині на мозок. Однак я стримувалася.

Вона має пройти свій шлях. Усе, що треба робити в такій ситуації, – це мовчки стояти на роздоріжжі з табличкою, на якій написано “я поруч”. Тому що кожній людині, яка заплуталася, потрібен той, хто бачить усе збоку й може підтримати. Але не той, хто тицяє пальцем у помилки. Та й хто я їй? Знайома... Навіть не подруга.

Я подумала: “От було б добре, якби вона відремонтувала ще й той шланг, яким інертно витікають її дні в каналізацію застоюного життя”.

Деякі мовчазні паузи лунають гучніше, ніж реве бегемот у річці, який побачив самку і хоче спарюватися. То була саме така мовчанка.

– Місяць тому я вже думала, що треба з тим щось робити... – знітилася вона.

“Ага, хотіла хотіти...” – подумала, але промовила щось інше.

– Це твоя справа, Єво. Якщо тобі так добре...

Я злукавила. Адже точно знаю: тому, у кого місяцями протікає кран, не може бути добре. Найімовірніше, така людина не знає, за що взятися, тому що в неї таких дірок стільки, як у решеті. А десь у її душі є ще й Маріанська западина... Єва була чесніша за мене й підтвердила це.

– Ні, недобре... Просто не мала часу... – випалила хазяйка.

Тепер нам обом стало зрозуміло, що вона верзе дурниці.

Дівчина засміялася. Я прислухалася до її сміху. Він був не впевнений, затиснутий, мов якесь нервово хихикання.

ДІМ, У ЯКОМУ ПРОТІКАЄ КРАН

Дім, у якому кілька місяців протікає кран, вказує на стан людини, яку влаштовує власна байдужість. Є сотні способів вирішити це питання, як і сотні відмовок, щоб його не зачіпати.

Тим краном можна й не користуватися, адже він – не єдине місце в домі, звідки тече вода. Біда в іншому: він – оте перше “де тонко, там рветься” і початок усіх дір, з яких, як із сифона, виринається потік проблем.

І якби ж то йшлося лише про матеріальне!

Ідеться про душу, яка звикла до стану “пускати все самопливом”.

Як вода, що постійно просочується, призводить до корозії змішувача, так і всяке зло шукає портал або шпарину, через яку темні сутності обману, скупости, образи, лукавства руйнують наші душі.

Думки під тиском обставин розтікаються, розхлюпуються, б'ють, розривають нас ізсередини, відтак переходять у вчинки.

Чи є в моїй душі такі недопрацювання? О, ціла купа. Вона більша за звалище металобрухту на заводі, що переробляє алюміній. Але моя біда ще й в іншому... Довший час я була схожа на людину, яка не може втримати шланг, бо тиск води надто високий. А потім я познайомила з явищем сублімації та навчилася скеровувати свою енергію в правильне річище... Тому що не важливо, скільки води-енергії в моєму шлангові, а те, чи вмію я перетворювати її у власне щастя.

ЮНА ДУША, ЯКА ДОЖИВАЄ ВІКУ

Єва ніби почувалася винною за те, що посміла усміхнутися. Та хай яка вже та усмішка, але вона щира, вона в гармонії з її несміливістю. Власниця такої усмішки точно приховує якусь таємницю. Під опущеними кутиками її очей я помітила павутинку дуже дрібних перших зморшок. Щиру усмішку завжди супроводжує поява зморшок під очима, натомість лукаві люди посміхаються виключно ротом. Отже, Єва – щира.

Засміявшись, я вдихнула багато повітря. Пахло безвихідним становищем і песимізмом. Захотілося втекти далеко. І то бігти не озираючись. Краєчком ока я помітила безлад у її кімнаті.

– Бачила б ти, як у мене вдома раніше все блищало. Я завжди прибирала. А зараз сил нема, – сказала вона, опустивши плечі й очі.

Мені по-жіночому стало шкода її. Якщо ця молода жінка така знесилена зараз, то що ж буде далі? Хай там як, а одна з найголовніших жіночих чеснот – уміння створювати в домі затишок – була вимкненою опцією в схемі її життя.

– Нікому не кажи, Нелю, що я так живу... – прошепотіла Єва.

У моїй голові почав визрівати дурний план. От відправлю її кудись, а сама візьму ключі й приберу. Вона коли приїде, аж зойкне...

За мить здоровий глузд узяв верх над емоціями. “Ну що я верзу? За короткий час буде те саме, адже її свідомість не зміниться. А може, їй так добре?” – втихомирювала я свою душу.

Як вона докотилася до такого?

Я б зрозуміла, якби це була кімната бабусі, яка доживає віку... А якщо припустити, що Євина юна душа також уже доживає віку?

БИЛА ДУШУ ПО МОРДІ

– Під час першого карантину мені було настільки нудно, що я повністю змінила інтер'єр... Бо це, знаєш, прекрасний психотерапевтичний метод, щоб не здуріти. А ще, коли жінці зле або тривожно, то вона колотить цілою сім'єю і навіть далекими родичами. Тому найліпше – відволіктися на створення затишку. А тепер знов карантин, вдруге. Я б могла... Тобі... Із тобою...

Єва підвела голову і так уважно почала слухати, що тепер вже я зникла. Люди довіряють тим, хто виплутався зі схожої ситуації... Я продовжила.

– Я викидала не лише матеріальний непотріб, але й тягарі стосунків, які, мов якір, пришвартували душу... Моє прибирання – це ніби гімнастика для розуму. Визнавши, що досі була тупа як валянок, я розминала м'яз любови – серце. Розправила плечі під час нетілесного вправлення – тренінгів, на які моя душа запросила сама себе. Через розтяжки свідомости боліли сухожилля думок...

Моя віднайдена в натовпі совість уперше не відвела погляду, коли дивилася на себе в дзеркало... Я ловила себе на спробах збрехати своєму внутрішньому "я", зустрічала й біла свою душу по морді за те, що так довго спала. Найважча війна із собою, коли розумієш, що власні вчинки, як цукерки, загортаєш у папірці, а справам ближніх приписуєш погані мотивації.

*Адже для себе ми – адвокати, а для інших – прокурори.
Можемо швидко вибілитися у власних очах, забруднивши когось іншого.*

Мені довелося багато читати й розглянути чимало психологічних теорій, щоб віднайти ту концепцію, яка стане в'язкою речовиною всього, що я думаю і роблю. Вона – як цемент для фундаменту, на якому буде стояти цілий будинок мого життя. І все це завдяки першому карантину...

НЕВРОТИЧНЕ

Стало спекотно. Господиня відчинила кухонне вікно, і потік повітря прорвався через мереживо фіранки. Дотик свіжості ніби підбадьорив мене. Єві зателефонували. Вона почала шукати в сумці телефон, і мені здалося, що її руки тремтіли. Вона пішла в кімнату.

А я залишилася сидіти на табуреті, який піді мною хитався, і міркувала...

Вітер внутрішніх змін і той вітер, що його я відчувала фізично, завжди розвіювали мою тривогу. Або спогади дитинства... Цей дім трохи був схожий на той, у якому я росла. Згадала час, коли ще мама була жива. Тоді я, маленька, майструвала хатку, накинувши стару капю на два перевернуті крісла. У власноруч створеному паралельному світі я ховалася тоді, коли мої батьки сварилися й билися. Іноді клала ляльку спати, а сама виходила, щоб тато й мама зглянулися на мої сльози й перестали воювати одне з одним. Не допомагало...

Бажання облаштувати простір у нас змалку. З поламаних штахет, шин або на гіллі старого дерева ми будували укриття, гаражі, хатки для себе та наших іграшок. Я навіть зв'язувала високу траву мотузкою в гичку, формуючи маленьку модель хатинки, схожу на ту, в якій мешкають африканські пігмеї.

А тепер я люблю все змінювати. Уже й своїх домашніх замордувала. Вони не раз довго переконували мене, що шафа стоїть там, де й має бути. Але потім все ж тягнули її, несли, сунули...

На межі неприймання реальності й рожевих мрій про "прекрасне майбутнє" визріває страх. Саме страх за майбутнє тривожить жінок так, що вони починають тягати шафи, робити перестановки. Чоловіки ж переважно втискаються в дивани. Озброївшись пультом від телевізора, намагаються перечекати тривогу.

Невротичне...

СХРЕЩЕНІ РУКИ

Я колись часто уявляла дім, де геть немає порядку. У моїх фантазіях він був таким: на старій люстрі висить поточена міллю хустка з потріпанними торочками, гнила підлога з дірами. Рами старезних вікон струхлявіли, а двері – без замка і не зачиняються. Пороги стерті, на підлозі – вата, що випала з порваних м'яких крісел...

Добре починати справу з людиною, коли знаєш, як вона живе. Навіть у кінофільмах ми бачимо, як криміналісти роблять висновки про характер мешканця квартири на основі дрібних деталей в інтер'єрі.

Чи в брудному і смердючому просторі можна створити щось прекрасне, наприклад, збудувати сім'ю? У такому хаосі можна тільки страждати від самотності.

Так, бувають "перекуси", і я – приклад такого схиблення. Я можу без жалю здерти недавно поклеєні шпалери й тут же приліпити нові. І якби я не працювала над цією рисою, то переклеювала б шпалери щотижня, а так – раз на рік.

Єва повернулася в кімнату трохи збентежена. Я знову почала розповідати, що недавно взялася за свій дім, показала мозолі. Мовляв, до того в мене було таке саме.

У мене аж такого безладу не було ніколи. Просто я хотіла її підтримати.

– Ти добре кажеш, – промовила Єва, схрестивши руки на грудях.

Я поглядом упіймала цей жест і зауважила: руки вона схрестила не тому, що змерзла. Закрилася від мене. Оця її холодна манера повністю відповідала станові квартири. Вона, можливо, нікого не пускала в дім і душу, відгороджену від усіх схрещеними руками.